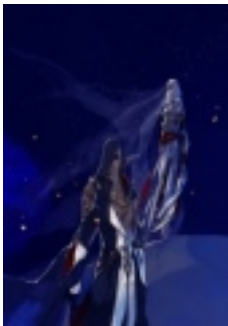


Phu Đào Huyết

Contents

Phu Đào Huyết	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10

Phu Đào Huyết



Giới thiệu

Câu chuyện này kể về chuyện tình của cương thi và một gã ngốc. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-dao-huyet>

1. Chương 1

“Ê! Người mau làm nhanh lên, sao lâu như vậy mà chưa mở được nắp quan tài nữa hả!” Hai kẻ cầm cuốc hung hăng đập mấy cái tên nam tử đang gắng sức đẩy nắp quan tài, “Hừ, thật là, càng ngày càng vô dụng mà!”

Nam tử mặc bộ y màu xám bị đập trúng nhưng biểu tình vẫn chất phác như cũ, hắn mò mẫm khe hở quan tài nói: “Nơi này có cơ quan, phải tìm được đã!”

“Vậy người còn không mau tìm! Vô dụng!” Một tên nổi cáu lại đập nam tử thêm hai cước. Nam tử lặng lẽ đi vòng quanh quan tài một vòng, bỗng nhiên tay chạm vào một vật gì đó có hình thù kỳ quái dưới đáy

quan tài, hần khê vắn vật đó một chút, chợt nghe “Ken két” một tiếng, một gỗ từ bốn góc quan tài thi nhau đổ xuống, nam tử dùng một tay, dốc hết sức toàn thân đẩy nắp quan tài đã bị bật ra một nửa, nắp quan tài cơ hồ nặng mấy trăm cân kia bị hần đẩy ra khỏi hoàn toàn, rơi xuống mặt đất vang ầm ầm.

Bụi bặm tung tóe, nam tử đứng bên cạnh quan tài lẳng lặng quan sát nữ tử bên trong ấy, bộ quần áo gấm hoa đã mục nát, biến thành một mảnh đen và thối nồng bao bọc người nàng, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc nhất là da thịt nữ tử này không bị thối rữa chút nào hết, dung mạo tươi tắn tương tự như người còn sống, không có chút nào giống như người đã chết rồi.

Ánh đuốc đỏ thắm chập chờn quỵ dệ, đôi hàng mi của nữ tử đang ngủ miên man ấy khẽ lay động, hai mắt từ từ mở ra, ánh mắt nàng ngơ ngác mờ mịt, sau một hồi ngơ ngàng, nàng đảo mắt nhìn về phía nam tử đang đứng bên cạnh quan tài...

“Ồ, kẻ đào mộ hả?”

Nam tử vẫn lẳng lặng nhìn nàng, thật thà trả lời: “Ừm, xác chết vùng dậy, hả?” (Nguyên văn gốc, Trá thi: Xác chết vùng dậy)

Hai người đứng phía sau nam tử kinh hoảng, lấy hết can đảm hỏi: “Tổng Thập Lục, người đang nói chuyện với ai đây?”

Thập Lục ngốc nghếch hỏi: “Bọn họ hỏi, người, là ai?”

“Ta?” Nữ tử ngồi dậy, vạt áo mục trên vai rơi xuống, lộ ra thân thể trắng ngần, nàng mặc một cái yếm đỏ bên trong, nửa che nửa hở trông như đang quyến rũ dụ dỗ, chỉ là, khoảnh khắc này thật đẹp nhưng đầu nam tử nào dám can đảm ngắm nhìn: “Ta gọi là Trúc Ninh, là công chúa Đại Tấn. Bây giờ... Ất là thành cương thì rồi.”

“Trá... Xác chết vùng dậy a!”

“Có quỷ kia!” Hai người kia ném đuốc, bỏ trốn khỏi mộ thất, vang lại tiếng gào khóc om sòm.

Thấy hai kẻ kia đi rồi, Thập Lục cúi xuống nhặt một cây đuốc trên mặt đất lên, cũng xoay người đi ra ngoài, nhưng hần còn chưa bước được bước nào thì ống tay áo đã bị níu chặt bởi một bàn tay của ai đó, Trúc Ninh mở to đôi mắt đen long lánh, nhìn hần: “Đừng đi, ta muốn ăn người.” Nói xong nàng há miệng cắn cổ tay của Thập Lục, nhưng không ngờ trên cổ tay của Thập Lục có đeo một vòng sắt đen, khiến răng nanh Trúc Ninh bị đau, nàng không cam lòng nên kéo ống tay áo hần lên, vỗ vỗ cánh tay rắn chắc của hần, bực bội cúi đầu cắn “Ui da!”

Răng nanh cắm sâu vào da thịt Thập Lục, Trúc Ninh còn chưa kịp hút máu hần thì đột nhiên giống như bị sặc, vội vàng rút răng nanh ra, vỗ vỗ ngực, rồi lại đột nhiên phun ra một bãi chất lỏng sền sệt màu đen. Nàng không dám tin che miệng mình lại, giơ tay chỉ Thập Lục: “Sao người khó ăn như vậy hả?”

Thập Lục nhìn cánh tay đang ứa máu của mình, thản nhiên đáp: “Bởi vì, có độc, mà.”

Thập Lục từ nhỏ đã bị bán cho bọn đào mộ trộm, luôn phải làm những việc nguy hiểm nhất, bị bọn chúng coi như một công cụ, đồ mờ, mở quan tài, không biết đã nhiễm bao nhiêu khí độc từ những mộ thất, chẳng biết từ khi nào mà hần đã trở thành một độc nhân...

Hần và cương thi, không biết ai thật sự giống người thường hơn...

Thập Lục xoay người muốn rời khỏi, không ngờ lại bị Trúc Ninh túm chặt cánh tay, hần quay đầu nhìn nàng: “Người, không thể, ăn, ta, được.”

“Người đào ra ta, người phải chịu trách nhiệm với ta.” Trúc Ninh nhìn hần: “Ta muốn uống máu.”

Nhìn nữ tử chỉ mặc mỗi một chiếc yếm đỏ trên người, Thập Lục đột nhiên nhớ tới có một lần mình đi ngang qua chợ, nhìn thấy cảnh một đứa bé con còn quần trong tã lót đang kê sát vào bầu ngực mẫu thân mình đòi bú sữa...

2. Chương 2

Thập Lục ra khỏi mộ thất, hai tên trộm mộ kia đã chạy biến mất tăm, Trúc Ninh cũng theo sau hần nhảy ra ngoài, trên người nàng khoác chiếc áo dơ bẩn của Thập Lục, nàng ngược nhìn ánh trăng trên trời, rồi lại quan sát khắp bốn phía rừng cây yên tĩnh, bất mãn nói: “Ai da, hai món ăn ngon của ta chạy mất tiêu rồi. Đầu to à, đồng bọn của ngươi chẳng thấy đâu hết, ngươi mau đi kiếm cái gì khác để ta hút máu đi.”

“Họ, không phải, đồng bọn.” Sắc mặt Thập Lục bình thản nói: “Họ, là, chủ nhân.”

“Chủ nhân thật vô dụng!” Trúc Ninh vừa nhảy vừa dặn Thập Lục: “Tuy ngươi không thể ăn được, nhưng vừa rồi ta cắn ngươi một cái, đã truyền vào ngươi một chút pháp thuật, nếu ngươi dám bỏ chạy một mình, ta sẽ niệm thuật pháp, khiến cho cơ thể ngươi nổ tung.”

Đến khi nghe Trúc Ninh nói như vậy, Thập Lục mới nhận ra, thì ra hần có thể chạy, thì ra... Đã từ lâu hần không còn muốn bị những tên trộm mộ kia ép buộc làm việc. Thì ra hần đã thoát khỏi một vực sâu, nhưng hình như, hần đang lọt vào một vực sâu khác...

Khi Thập Lục mang thổ hoàng quay trở lại, Trúc Ninh đang ôm chặt thân cây dốc hết sức gặm, Thập Lục vừa nhìn thấy liền tò mò hỏi: “Ngươi, đang làm gì, cây này, vậy?”

Trúc Ninh thấy con thổ hoàng trong tay hần, hớn hở nhảy lên, cũng chẳng thèm nhổ lông, lập tức cắn vào cổ nó hút máu, mập mờ nói: “Ngứa răng, mài răng.” Thập Lục nhìn răng nanh của nàng, đột nhiên trào dâng cảm xúc muốn tìm một hòn đá mài dao để cho nàng mài răng. Trúc Ninh hút liên một hơi đến khi hai con thổ hoàng cạn máu, cảm thấy thỏa mãn ngồi xuống xoa xoa bụng mình. Thập Lục lại đem hai con thổ hoàng xử lý sạch sẽ rồi đặt trên lửa nướng.

Ánh lửa bập bùng ở giữa hai người, Trúc Ninh bỗng nhiên nói: “Ừm, cứ vậy đi.” Thập Lục đang cắn thịt thổ hoàng, ngơ ngác nhìn Trúc Ninh: “Ngươi với ta cùng nhau đi báo thù.”

“Thù, gì hả?”

Câu hỏi một đằng nhưng Trúc Ninh lại trả lời một nẻo: “Bây giờ cách triều đại nhà Tần năm Nguyên Vũ thứ tám bao nhiêu năm?”

Thập Lục đáp liền: “Ba trăm, hai mươi tám năm, lẻ hai tháng.”

“Hơn ba trăm năm sao.” Trúc Ninh nói, “Trong lòng ta có oán niệm nên chết mà không thối rửa, muốn đầu thai thì phải xóa bỏ oán niệm này. Ta đối với người thời này rất lạ lẫm, cũng không biết đi đâu để tìm kẻ thù, cho nên nếu như ngươi không đi cùng ta, thì ta liền khiến ngươi nổ tung.”

Thập Lục khẽ gật đầu, dù sao thì rời khỏi bọn trộm mộ kia hần cũng chẳng biết đi đâu. Trúc Ninh đứng dậy, “Ta là cương thi, không thể tiếp xúc với ánh mặt trời, cho nên buổi tối chúng ta hãy đi, ban ngày nghỉ ngơi, giờ đứng lên đi thôi.” Dù sao đi nữa thì công việc đào mộ của hần cũng toàn làm vào buổi tối, ban ngày nghỉ ngơi, Thập Lục lại gật gật đầu, một tay cầm thổ, vừa đi vừa ăn...

Trúc Ninh nhảy ở phía trước một hồi, nhìn thấy Thập Lục bên cạnh bước đi bằng hai chân nhưng lại nhanh hơn nàng, ôm một bụng bất mãn, nàng dẫu môi nói: “Không được, ngươi đi nhanh quá, công ta đi.” Dù sao thì hần cũng là nam tử lực dài vai rộng mạnh mẽ, Trúc Ninh nhìn cũng chẳng nặng hơn mấy cân, Thập Lục gật gật đầu, thật thà ngồi xổm xuống, để cho cương thi trèo lên lưng hần, sau đó ôm chặt cổ hần...

Trúc Ninh nhìn cổ Thập Lục, cứ nuốt nước miếng ừng ực, nhưng nghĩ đến hương vị khó nuốt đến phải nhổ ra kia, Trúc Ninh lại cúi đầu ảo não. Nàng kể đầu mình vào bờ vai của hần, ngậm quần áo của hần, bất mãn nghiêng răng ken két, nói: “Ngày mai, ngươi mua miếng lót vai đi, để ta mài răng.”

Thập Lục lại gật gật đầu đồng ý, mặc kệ cương thi mài răng ken két trên bờ vai hần...

Đề nén một hồi, Trúc Ninh không chịu nổi lại nghiêng răng: “Ngươi đem cho ta khúc xương thổ đi.”

Thập Lục y theo lời nàng, sau đó lại bất chợt hỏi: “Ngươi, là chó, hay chuột, vậy?”

Trúc Ninh cụng đầu mình vào phía sau cổ hần: “Ngươi mới là chó với chuột ấy! Chạy đi!”

3. Chương 3

Làm theo lời Trúc Ninh, ban ngày hai người nghỉ ngơi, tối đến thì lại chạy, Thập Lục còn tranh thủ lúc nghỉ mua miếng gì đó để cho nàng mài răng, tỷ như khúc xương, trái bắp, và miếng lót vai cho hần, hần thật không ngờ rằng nanh của Trúc Ninh lại lợi hại như vậy, chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, nàng đã mài mòn hai miếng lót vai của hần. Đến nỗi một người chất phác như Thập Lục, cũng có đôi khi muốn mua đá mài dao cho nàng mài răng, để cho nàng không ồn ào nữa...

Một hôm trời chạng vạng, Thập Lục đi mua gì đó để cho Trúc Ninh gặm cắn, đúng lúc khi về đến khách điếm, bỗng nhiên hần bị một bàn tay túm chặt, quay đầu nhìn lại thì thấy hai tên trộm mộ đã bỏ chạy trong mộ thất của Trúc Ninh trước đây. Hần ngậy ra nhìn bọn họ: “Chuyện, gì?”

“Chuyện gì hả? Ta dùng năm lượng bạc để mua người về làm việc cho bọn ta, cẩu nô tài người lại thừa dịp chạy trốn! Theo ta trở về, xem ta có chặt đứt chân người không!”

Thập Lục bị bọn hần túm kéo đi hai bước, bất chợt hần nhớ tới lời Trúc Ninh dặn mình, rằng nàng sẽ nổ tung hần. Hần dừng lại, mặc kệ hai tên kia kéo mạnh đến cỡ nào, cũng đứng sừng sững như núi, không hề nhúc nhích, hần nói: “Không, đi!”

Một nô tài lúc nào cũng chỉ biết vâng mệnh giờ đột nhiên phản kháng, khiến hai tên kia tức giận đùng đùng, một tên rút roi da bên hông ra đánh vào người Thập Lục...

Thập Lục từ nhỏ đã quen bị đánh, chẳng thêm phản kháng, đứng sừng sững, mặc cho trên người hần bị đánh đến rướm máu.

“Ai cho các người đánh hần!” Một tiếng quát khê từ trên lầu truyền xuống, Trúc Ninh đẩy mạnh cửa sổ khách điếm trên lầu hai ra, xoay người nhảy phốc xuống mặt đất, lại khép hai chân nhảy đến chắn trước người Thập Lục, giơ tay bắt lấy ngọn roi rồi ném nó đi, tên kia vì quá bất ngờ nên không kịp phòng bị, ngã bùm xuống nền đất, quỳ gối trước mặt Trúc Ninh.

Trúc Ninh tiến đến trước mặt hần, há miệng, lộ ra hai chiếc răng nanh trắng phau: “Ta cắn chết người!” Nàng liếm liếm đôi môi, ánh mắt như mèo, tên kia sợ tới mức bật ngã về phía sau, gần như là bò để chuồn ra ngoài: “Yêu quái a! Yêu quái a!” Tên còn lại cũng bị Trúc Ninh hù sợ, dường như nhớ ra là đã gặp nàng ở đâu rồi, sắc mặt thoát xanh rồi trắng, sợ đến nỗi lăn ra ngất luôn...

Trúc Ninh quay lại tóm chặt tay Thập Lục, nhảy đi về hướng cổng thành: “Chúng ta đi, cửa thành sắp đóng rồi.”

“Trúc Ninh, mài răng...” Vừa rồi bị tên kia đánh nên đồ vật trong tay hần đều bị rơi xuống đất, Trúc Ninh lại không cho hần thời gian để nhặt nhanh lại những thứ ấy, nắm tay hần kéo đi, dường như là tức giận, dường như là trốn tránh ai đó. Thập Lục ngoái đầu nhìn lại, thấy một đạo sĩ mặc áo xanh từ trong bước ra, đang xem xét tên nằm hôn mê bất tỉnh, rồi dõi mắt nhìn theo bọn họ, xúc cảm trên mặt nhìn không rõ điều gì...

Ra khỏi cửa thành, đi tới rừng cây ở ngoại ô, Trúc Ninh mới buông tay Thập Lục ra, lúc này mặt trời đã khuất dạng sau đỉnh núi, chỉ còn lại ánh hoàng hôn rắng đỏ.

Trúc Ninh ngồi xổm xuống, che mặt, thật lâu sau mới khe khẽ thốt lên: “Mặt trời... thật đẹp.”

Thập Lục sững sờ, lúc này mới nhớ ra là cương thi không thể tiếp xúc với mặt trời, đây cũng là lần đầu tiên Trúc Ninh nhìn thấy mặt trời từ sau khi tỉnh lại. Hần thất thần nhìn Trúc Ninh, mãi đến khi nàng ngẩng mặt lên, ánh mắt xuyên qua tầng lá cây dày đặc, nàng nhút nhát nhìn những tia sáng cuối cùng của một ngày, da mặt nàng dường như bị tổn thương, nửa đỏ hồng nửa trắng bệch, trông vô cùng dọa người, nàng nói: “Ánh mặt trời vô cùng ấm áp, thật muốn nhìn thêm một lần nữa.”

Nhìn thấy thần sắc Trúc Ninh, Thập Lục xưa nay luôn ngốc nghếch tựa như bị một con gì đó cắn mạnh một cái, con tim hần có cảm xúc thật kỳ quái...

4. Chương 4

Đêm đến lại chạy, Trúc Ninh không có gì mài răng lại bắt đầu lải nhải, nàng mắng hấn một trận: “Người to xác như vậy vì sao người ta đánh người mà người không đánh trả lại, mấy tên đáng ghét như vậy cho dù có mười tên người cũng không đánh thua mà.”

Thập Lục đứng sau lưng Trúc Ninh cúi đầu không dám cãi lại, mãi đến khi Trúc Ninh mắng đến mệt người, hấn mới nói: “Từ nhỏ, ta đã như vậy rồi, ta không biết, có thể, phản kháng lại.” Hấn đã bị cha mẹ bán đi từ lúc còn rất nhỏ, cuộc sống của hấn ngoại trừ bị lợi dụng thì chỉ có bị đánh, không ai dạy hấn phản kháng như thế nào, cũng không ai bảo rằng hấn có thể phản kháng lại...

Trúc Ninh sau khi nghe xong thì im lặng, nàng buông tiếng thở dài nói: “Trước kia, Hoàng huynh ta trong một dịp đi săn đã đem về một con hổ con, bởi vì quá nhỏ nên đã ném nó ột con chó mẹ nuôi dưỡng, hổ con rất sợ chó mẹ kia, khi nó trưởng thành, rõ ràng nó có thể cắn chết con chó mẹ ấy, nhưng nó vẫn sợ.” Trúc Ninh lấy tay xoa đầu Thập Lục, “Thật ra người không cần sợ họ, người quả thật rất lợi hại, chỉ vì người không vượt qua được tâm ma trong lòng mình mà thôi.”

Thập Lục lặng im, Trúc Ninh lại nói tiếp: “Người xem, bây giờ không ai có thể cản trở người được nữa.”

Thập Lục vẫn vững vàng bước đi không ngừng, hấn nói: “Người, có thể, nổ tung ta.”

Trúc Ninh ngẩn ra rồi bỗng nhiên cong khóe môi cười: “Người tin thật sao, đó là gạt người, đâu có thuật pháp nào như vậy đâu.” Thập Lục khẽ gật đầu, lặng im không nói lời nào, Trúc Ninh hỏi: “Vậy người có bỏ đi không?”

“Đi, đâu?”

“Mau chóng thoát khỏi ta. Ta là cương thi, phải hút máu người.”

“Ta, có độc.” Thập Lục đáp ngắn gọn, “Còn nữa, ta mà đi, người, sẽ không có ai, để mài răng.” Thập Lục cũng không biết nếu bây giờ hấn rời khỏi Trúc Ninh thì hấn sẽ đi đâu nữa, xưa nay hấn vẫn luôn đi theo người khác để sống...

Trúc Ninh ôm thật chặt cổ Thập Lục, nói: “Người là người còn sống sờ sờ, lại ngu ngốc hơn cả cương thi ta. Về sau người nói chuyện có thể nói liên mạch không?” Rằng nhanh Trúc Ninh lại bắt đầu ngựa, Thập Lục đưa tay ra sau, khẽ cái vòng sắt trên cổ tay mình vào miệng Trúc Ninh, ý bảo nàng hãy dùng nó mài răng, hấn nói: “Ta, sẽ cố gắng, nói liên mạch.”

Trúc Ninh không chút khách khí, cắn lên đó...

Đường đêm nhảm chán, Thập Lục nhìn chiếc vòng tay bằng sắt đen trên cổ tay mình bị cắn càng lúc càng méo mó, Trúc Ninh bắt đầu nói chuyện dông dài, dần dần kể đến những việc xưa kia của nàng khi còn là công chúa Đại Tấn, kể chuyện Hoàng cung, còn kể về phò mã của nàng nữa, tuy nhiên, hai người chưa chính thức thành thân. Nhưng Trúc Ninh nói, lúc bấy giờ nàng vô cùng thích phò mã kia...

“Cuối cùng, ta lại chết trên tay hấn.” Khi Trúc Ninh nói câu này, sắc mặt nàng chẳng hề thay đổi, nhưng khi Thập Lục quay đầu lại nhìn nàng, hấn lại cảm thấy được ắt hấn Trúc Ninh vô cùng đau khổ. Thập Lục lại quay đầu, đá bay hòn đá dưới chân mình, không tìm nổi tò mò: “Vì sao, người chết?”

Trúc Ninh lắc lắc đầu, nàng không muốn nói tiếp, liền chuyển đổi đề tài: “Thập Lục à, người đã từng trải qua việc gì vui vẻ? Kể cho ta nghe một chút đi.”

“Chuyện vui, à?” Thập Lục ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Gặp, được người.”

Trúc Ninh nghe Thập Lục thản nhiên nói vậy, lại không biết vì sao má nàng nóng bừng như là bị phồng, nàng đập mạnh vào đầu Thập Lục “Người học được hoa ngôn xảo ngữ ở đâu vậy hả!”

Thập Lục bị đánh đau, lại thật thà nói: “Ta, nói, thật mà.”

Trúc Ninh cúi đầu cắn vào vai hắn, rồi lơ dềnh nhìn cổ hắn, vừa bị bản năng kích động, vừa nhớ lại mùi máu tanh nồng, hai cảm xúc này lúc trào lên lúc hạ xuống, Trúc Ninh thè lưỡi liếm cổ Thập Lục. Bước chân vững chắc của Thập Lục bất chợt dừng lại, sững sốt hỏi: “Làm, gì vậy?”

Thập Lục không rõ cảm xúc trong lòng mình khi Trúc Ninh liếm cổ hắn là gì nữa, chỉ cảm thấy thân thể có chút khô nóng, hắn lắc lắc đầu: “Giống... Bò Cạp, cắn.”

Trúc Ninh lại dùng đầu đập vào sau ót hắn: “Người mới giống Bò Cạp, mau chạy đi.”

5. Chương 5

Trúc Ninh không biết đi đâu để tìm người từng là Phò mã của mình, hai người xuôi xuống phương Nam chẳng có mục đích gì, Giang Nam vào tháng ba gió nhẹ nhè thối, lúc mặt trời lặn Thập Lục cùng Trúc Ninh thu dọn hành lý ra khỏi khách điếm, chuẩn bị rời khỏi thành, chợt nhìn thấy một phụ nữ có thai té ngã trên đất, mà lúc này trên đường cái vắng tanh quanh quẽ, lại không có ai đến đỡ nâng ta dậy, Trúc Ninh vỗ vai Thập Lục: “Ai da, người mau đến đỡ người ta dậy đi.”

Thập Lục làm theo lời nàng, đỡ người phụ nữ có thai kia dậy, phụ nhân vừa mới nói một câu cảm tạ Thập Lục, chợt nghe được tiếng hét từ nơi xa truyền đến: “Nương tử, nương tử!” Một nam tử áo xanh vội vàng thu cây dù giấy bước nhanh đến, “Đa tạ công tử, đa tạ công tử.” Hắn nhìn thấy túi đồ trên lưng Thập Lục liền hỏi: “Công tử không tìm được chỗ trọ sao, sắc trời cũng tối rồi, hay là hãy ở nhà tại hạ một đêm.” Hắn nhìn khách điếm bên cạnh, khách sáo nói...

Thập Lục cũng đang muốn cự tuyệt, chợt thanh âm ngọt ngào của nữ tử từ phía sau truyền tới: “Được lắm.”

Trúc Ninh nhảy đến bên cạnh Thập Lục, nhìn nam tử kia cười tí mắt: “Tốt quá, vừa hay chúng ta không tìm được chỗ trọ, đa tạ tiên sinh đã đón tiếp.”

Biểu tình nam tử kia cứng đờ, nhưng lời đã nói ra, cũng không biết nói thêm gì nữa, hắn dịu phụ nhân bên cạnh, cười nói: “Nếu hai vị không chê bai, thì hãy đi theo chúng tôi.”

Chờ hai người kia đi trước dẫn đường, Thập Lục khó hiểu nhìn Trúc Ninh: “Đêm nay không đi nữa sao?”

Trúc Ninh nhìn chằm chằm bóng lưng nam tử phía trước, “Đi sao, tìm được người rồi, giờ thì ta chỉ vội đi đầu thai thôi à.”

Thân hình Thập Lục cứng đờ, tìm được? Thì ra đó chính là Phò mã mà nàng muốn trả thù, nàng đã vô cùng thích Phò mã ấy, bây giờ vẫn còn nhớ đến nam nhân ấy. Dường như trong mắt nàng ngoài nam nhân ấy thì không còn gì nữa, đầu ngón tay Thập Lục bỗng dưng co lại, hắn đột nhiên có một xung động, muốn vịn đầu nàng lại, chỉ cho nàng nhìn thấy mỗi mình hắn mà thôi...

Theo hai người kia vào trong một tiểu viện, trong viện có ba phòng, hai vợ chồng kia ở một phòng, một là phòng bếp, một phòng trống, Trúc Ninh và Thập Lục ở phòng trống đó...

Đêm khuya là thời gian người bình thường nghỉ ngơi sau một ngày làm việc, nhưng Trúc Ninh và Thập Lục hoàn toàn khác biệt, hai người mở to mắt nhìn nhau, Thập Lục hỏi: “Người, muốn làm gì, trả thù, hả?”

Trúc Ninh trầm mặc thật lâu: “Ta không biết nữa... nhưng chắc chắn ta không thể để cho hắn thoải mái được, trước kia rõ ràng ta thích hắn như thế, hắn lại... hắn lại...” Trúc Ninh cắn môi, răng nanh đâm xuống khiến môi nàng bị rách đến rướm máu, đột nhiên nàng thành linh nói: “Chắc chắn, ta sẽ bắt hắn uống máu ta, khiến hắn biến thành cương thi! Như vậy, sau này ta và hắn sẽ ở chung với nhau, sau đó hành hạ hắn!”

Thập Lục đứng bên cạnh nàng xiết chặt nắm tay, hắn cup mắt, cố gắng gạt bỏ cảm xúc mỗi lúc một kì quái trong lòng.

“Bây giờ ta đi đây.” Trúc Ninh quyết tâm đứng dậy đi, khi vừa mới xoay người định nhảy ra ngoài, cổ tay nàng bỗng dưng bị một người xiết chặt, Trúc Ninh quay đầu nhìn lại, thấy Thập Lục đang ngồi cúi đầu, giọng nói buồn bã: “Đừng đi, được không?”

Đây là lần đầu tiên Thập Lục không cho Trúc Ninh làm chuyện nàng muốn, trước đây hắn luôn luôn chiều theo ý nàng, Trúc Ninh cũng nhìn hắn: “Vì sao? Còn có phương pháp trả thù nào khác nữa sao?”

Thập Lục lắc đầu, “Đừng, trả thù, được không?” Không biết từ lúc nào, Thập Lục không muốn nghe nàng kể những chuyện trước đây nữa, không biết từ lúc nào hắn không thích nàng nhắc đến hai chữ trả thù nữa, ngày qua ngày, hắn hy vọng nàng có thể quên đi chuyện cũ, hắn muốn nàng vui vẻ cùng hắn bầu bạn, hắn công nàng trên lưng, nàng an tâm gặm miếng lót vai hắn là được...

6. Chương 6

Trúc Ninh nhíu mày: “Ta chỉ còn lại một hơi thở sống vật vờ cho đến bây giờ, biến thành một con quái vật như thể này đây, nếu không trả thù, cuối cùng ta tỉnh lại để làm gì hả?”

Nắm tay Thập Lục xiết chặt hơn, thần sắc có chút bất lực: “Ta, vẫn, cho là...”

Trúc Ninh gỡ từng ngón tay Thập Lục ra, “Còn chần chờ nữa thì trời sẽ sáng, không thể chậm trễ, đợi ta cắn Phò mã thành cương thi rồi người có thể tự do, không cần lãng phí cuộc sống cùng ta nữa.”

Sắc mặt Thập Lục trắng bệch, nắm chặt cổ tay Trúc Ninh, hắn vốn rất mạnh, bây giờ lại dùng lực, cho dù Trúc Ninh là cương thi cũng không làm được gì, chỉ nghe Thập Lục ngang ngạnh nói: “Ta, không đi, ta mua đồ, cho người, mãi rảnh.”

Trúc Ninh hơi tức giận, gắt gỏng nói: “Không cần người mua, ta cắn Phò mã là được.”

Trúc Ninh giận dữ đập đầu hắn: “Người phát bệnh thần kinh hả!” Thập Lục bị đánh đau vào đầu cũng không nói lời nào, chỉ túm chặt cổ tay Trúc Ninh, không chịu buông ra, để mặc cho Trúc Ninh đánh mình đến mệt lả, cuối cùng nàng bắt đầu hỏi hắn: “Rốt cuộc là người muốn gì hả?”

“Người, không cần ta, ta không biết, đi chỗ nào hết.” Thập Lục lúc này mới ngược mặt nhìn thẳng vào ánh mắt Trúc Ninh, trong ánh mắt hắn chứa đầy sự bất lực khiến cho lòng Trúc Ninh không hiểu sao lại mềm nhũn, bỗng nhiên nàng cảm thấy vô cùng áy náy như vừa phạm phải một lỗi lầm gì đó, nàng gơ tay muốn vuốt ve an ủi hắn vài câu, rõ ràng Thập Lục cản trở chuyện của nàng, sao bây giờ nàng lại phải xin lỗi hắn chứ...

Nàng thở dài một tiếng, chợt nghe tiếng gõ cửa “Cộc cộc”, nam chủ nhân đứng ngoài cửa sốt ruột hỏi: “Xin hỏi hai vị đã xảy ra chuyện gì sao?”

Khi nghe thấy âm thanh này, đáy lòng Thập Lục vô cùng hoảng sợ, hắn dùng sức kéo Trúc Ninh vào lòng mình ôm chặt, hai cánh tay cứng như sắt xiết chặt nàng trong lòng, nói vọng ra ngoài: “Không có việc gì đâu, người đi đi.”

Hắn nói một hơi rành mạch khiến Trúc Ninh kinh ngạc ngẩn đầu liếc hắn một cái, lại nghe bên ngoài cửa tiếng bước chân rời đi, Trúc Ninh hốt hoảng la to: “Đứng lại, quay lại cho ta!” Giọng điệu y hệt như lúc còn là công chúa trước đây.

Thập Lục cũng hoảng hốt theo, hắn càng xiết chặt nàng hơn...

Cửa bị đẩy ra, nam chủ nhân giờ đèn lồng rơi vào phòng, thấy Thập Lục trừng mắt dữ tợn với hắn, nữ tử đang trong lòng nam tử này cũng dữ tợn trừng mắt với hắn, hắn gãi gãi đầu, không biết mình đắc tội với hai người này khi nào nữa: “Hai vị đây là?”

“Tướng công, có chuyện gì vậy?” Nữ chủ nhân nàng cũng bị thức giấc lúc nửa đêm, nàng ta khoác xiêm y đứng trước cửa.

Đường như Trúc Ninh bị điều gì kích động mạnh, thân thể uốn cong quằn quại, nàng như con cá chạch thoát khỏi sự giam giữ của Thập Lục, hai chân khép lại, nhảy tới hai bước, hướng thẳng tắp về phía phụ nhân mà đánh, nam chủ nhân kinh hoảng tột cùng, vội kéo thể tử mình vào lòng rồi chạy vào trong viện, tránh khỏi sự tập kích bất ngờ của Trúc Ninh, hấn giận dữ quát: “Người muốn làm gì?” Phụ nhân cũng vô cùng hoảng hốt, vội vàng hỏi: “Cô nương bị gì vậy?”

Thập Lục cũng vội vàng đuổi theo, hấn định tiến lên giữ chặt Trúc Ninh, lúc này đôi người Trúc Ninh đỏ như máu, né tránh Thập Lục, không ngừng gắng sức đánh về phía phụ nhân, miệng hô to: “Phò mã! Người đền mạng cho ta!”

Thập Lục cả kinh, trượt chân lão đảo suýt ngã nhào xuống đất...

Thần sắc hai vợ chồng kia còn hơn cả kinh ngạc: “Phò... Phò mã?”

7. Chương 7

Trúc Ninh chỉ vào mặt phụ nhân quát lớn: “Đừng tưởng rằng kiếp này người đầu thai là nữ thì ta không nhận ra người được! Gương mặt kia, nốt ruồi bên tai kia, còn có cái bớt bên cạnh mũi ta đều nhớ rõ ràng. Người chính là Phò mã đã đính hôn cùng Trúc Ninh ta ở triều đại nhà Tấn ba trăm năm trước đây.”

Thập Lục há to miệng ngơ ngác nhìn phụ nhân, thì ra... Phò mã là một người khác hoàn toàn, không như hấn nghĩ...

Hai vợ chồng họ đưa mắt nhìn nhau, sửng sờ nhìn Trúc Ninh: “Cô nương, cô đang nói gì vậy?”

Trúc Ninh vừa khóc thút thít vừa kể từng câu từng chữ rõ ràng: “Khi ta còn sống, thân thể lúc nhỏ mang rất nhiều bệnh, năm mười bảy tuổi ấy, ta bệnh đến không xuống giường nổi, là người! Là tại người! Khi ta ngất đi người liền ôm ta khóc rống lên, khiến ta còn sống sờ sờ lại bị ngạt thở nên mới chết luôn. Người chính là hung thủ đã giết chết ta, uống phí năm đó ta thích người như vậy! Ta thích người nhiều như vậy, người lại... người lại...”

Thập Lục hóa đá: “Chết ngạt?” Chết phác như hấn cũng không nén nổi dờ khóc dờ cười, hèn gì nàng nói với hấn nàng chỉ còn lại một hơi thở để sống đến giờ...

Hai vợ chồng kia nghe vậy, nghi hoặc hỏi: “Khi còn sống?”

Trúc Ninh im lặng một hồi, xiết chặt nắm tay, sắc mặt tựa như phấn nộ xen lẫn bi thương: “Càng quá đáng hơn, sau khi ta mất không lâu, người cư nhiên lại thành hôn với người khác.”

Thập Lục ngẩn ra, hấn vốn biết Trúc Ninh có oán niệm, nhưng giờ hấn mới biết thì ra Trúc Ninh oán hận chuyện này...

Trúc Ninh cùng Phò mã từ nhỏ đã được định hôn. Nàng vẫn thường theo sau Phò mã, luôn miệng gọi: “Tiêu Nhiên ca ca, Tiêu Nhiên ca ca.” Nhưng thân thể nàng không tốt, khi mười bảy tuổi bệnh rất nặng, ngất trên giường, tất cả mọi người đều cho rằng nàng đã chết, nhưng thật ra khi ấy nàng vẫn còn hơi thở, Phò mã không kìm nổi đau lòng, ôm chặt Trúc Ninh gào khóc, vốn dĩ Trúc Ninh vẫn còn chút hơi thở, nhưng vì bị ôm chặt trong lòng ngực to rộng của nam tử mà không thở được nữa nên mới chết đi...

Sau khi nàng được chôn cất, vì không cam lòng nên hồn phách nàng vẫn lẩn quẩn bên cạnh Tiêu Nhiên, nàng cho rằng Tiêu Nhiên đã lỡ tay hại chết nàng, nhưng trong lòng vẫn còn yêu nàng nhiều lắm. Nhưng không ngờ đầu xuân năm sau, vị Phò mã thanh mai trúc mã của nàng lại cưới vợ khác...

“Người là người bạc tình, hôm nay ta nhất định phải khiến người hối hận!” Nàng vươn người nhảy tới, lại bị Thập Lục ôm chặt từ phía sau, Trúc Ninh giận dữ quát: “Buông ta ra! Ta muốn biến hấn thành cương thi! Vì sao hấn có thể đầu thai chuyển thế, đời đời kiếp kiếp sống hạnh phúc như vậy được! Vì sao ta phải biến thành cái dạng này! Ta không cam lòng!”

Thập Lục trầm mặc, trong tiểu viện chỉ nghe mỗi tiếng Trúc Ninh vừa khóc vừa gào to: “Vì sao hắn có thể dễ dàng quên ta, mà ta thì vẫn nhớ hắn. Hắn dựa vào đâu mà có được hạnh phúc dễ dàng như thế!” Nàng vùng vẩy một hồi, nhận ra Thập Lục quả thật rất mạnh, nàng không thể chống lại hắn, Trúc Ninh cúi đầu, thanh âm trầm thấp lại “Ta chỉ là... không muốn bị hắn quên đi.”

Giống như ngày nào đó khi nghe được Trúc Ninh nói: “Mặt trời, thật đẹp.” Hô hấp Thập Lục cũng nặng nề như khi ấy, không nén nổi đau lòng.

“Cô... Cô nương.” Phụ nhân líu ríu nói: “Tuy tôi không phải là Tiêu Nhiên ca ca mà cô nói, nhưng mà, nếu sau này ta chết đi, ta hy vọng tương công ta có thể tìm một nữ nhân tốt khác để bầu bạn cùng chàng. Bởi vì, tương nhớ người chết là một việc đau khổ đến dường nào, ta không muốn chàng phải đau khổ vì ta, ta muốn chàng quên hết tất cả, sống vui vẻ những ngày còn lại, vậy đó. Nhưng mà... Ta cũng rất sợ chàng sẽ quên ta.”

Nàng quay đầu lại nhìn nam tử kia, hai người cùng mỉm cười, Trúc Ninh cúi đầu, lặng im không biết nói gì...

Thật lâu sau, nàng kéo ống tay áo Thập Lục nói: “Chúng ta đi thôi.”

8. Chương 8

Sau khi rời khỏi tiểu viện của hai vợ chồng kia, Trúc Ninh gục đầu trên vai Thập Lục, không mài răng nữa...

Thập Lục công nàng đi một hồi, bỗng nhiên nói: “Thật ra, người cũng có thể tìm kiếm hạnh phúc. Không ai có thể ngăn cản người, chỉ cần người vượt qua được tâm ma trong lòng mình mà thôi.” Trúc Ninh đã từng nói như vậy với hắn, lời nói này như vết dao khắc sâu vào tim hắn không thể xóa nhòa được. Thập Lục không biết an ủi người khác, chỉ có thể nói những lời như kinh văn này, giống như tín đồ của đạo gì đó để an ủi nàng...

Hắn cảm nhận được, Trúc Ninh và hắn đôi khi thật quá giống nhau, hoặc có thể nói là, khi con người đối mặt với những đau khổ thì trong lòng lại dấy lên nỗi bất lực và sợ hãi. Nhưng mà, khi con người trải qua đau khổ thì sẽ trở nên kiên cường hơn thêm...

“Thập Lục.” Trúc Ninh đột nhiên cọ cọ vào ót Thập Lục, “Hôm nay thật cảm ơn người.” Thật may mắn là có hắn ngăn nàng lại, Trúc Ninh lại im lặng, rồi nghẹn ngào nói tiếp, “Ta không báo thù nữa, sau này ta biết đi đâu đây, biết tìm kiếm hạnh phúc ở chỗ nào đây!”

“Ta sẽ cho nàng.” Hắn vừa thốt ra, Trúc Ninh liền sững sờ, hắn cũng ngây ngốc. Hắn suy nghĩ thật lâu rồi lại nói tiếp: “Ta sẽ cho nàng, mài răng...”

Nhắc tới mài răng, Trúc Ninh lại vỗ vỗ vai Thập Lục, ý bảo hắn đặt mình xuống, sau đó lấy túi tiền ra, đau khổ nói: “Sau này, đồ mài răng cũng không mua được nữa rồi.” Nàng giơ lên mấy tấm giấy vàng bạc giống như tiền thật mà nàng đã lấy ra từ trong mộ thất...

Thập Lục lại thật thà nói: “Ta sẽ đi đào mộ để mua cho nàng.”

Trúc Ninh ngẩng đầu nhìn Thập Lục, thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc thật thà, trái tim nàng mềm nhũn, nàng giơ hai tay ôm chặt lấy Thập Lục: “Thật may là người đã đào ra ta.”

Mặt Thập Lục đỏ lên, trái tim trong lồng ngực hắn dường như sắp nhảy ra ngoài, hắn chưa từng có cảm giác như vậy, hai tay ôm chặt Trúc Ninh, không biết có nên bế nàng lên đi hay không...

Trời sáng rất nhanh, Thập Lục công Trúc Ninh đi đến khách điểm mà hôm qua bọn họ bỏ đi, Trúc Ninh làm âm ỉ cả một đêm nên cũng mệt mỏi, gục đầu trên vai Thập Lục, gặm miếng lót vai hắn ngủ thiếp đi. Thập Lục đưa tiền cọc cho tiểu nhị xong, khi đang tính bước lên lầu bỗng nhiên hắn trông thấy một đôi giày xanh có hình vòng tròn Thái Cực đang dừng trên bậc thang, hắn vừa ngược đầu lên nhìn, một đạo sĩ áo lam đang đứng trên đấy, im lặng nhìn hắn.

Trúc Ninh “Úm” một tiếng trên lưng Thập Lục, lại chép miệng: “Úm... ta muốn uống máu...” Thập Lục cứng đờ, nuốt nước miếng, lưng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng...

Đạo sĩ bình thần tiêu sái bước xuống, khi lướt qua Thập Lục, lão nói khẽ: “Người và yêu khác biệt, nàng ta không nên ở trong này.”

Tiếng bước chân xa dần, Thập Lục thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên không còn nghe được thanh âm mài răng của Trúc Ninh nữa, hắn vừa quay đầu nhìn lại, liền lập tức kinh hãi khi nhìn thấy trên lưng mình là một khúc gỗ, còn Trúc Ninh thì bị đạo sĩ áo lam kia đang kéo lê lết trên đường...

Mặt trời dần dần lên cao, vượt qua bức tường thành cao vợi vợi ở phía Đông, ánh mặt trời từ từ lan tỏa khắp mọi nơi, Trúc Ninh bị đạo sĩ kéo lê trên mặt đất, không biết vì sao lại chẳng hề vùng vẫy, vẫn há miệng chép chép, giống như đang ngủ rất ngon...

Thập Lục sợ tới như gan mật trong người hắn vỡ tan tành hết cả, hắn vội vàng đuổi theo, gào to: “Trả lại cho ta! Trả nàng lại cho ta!”

Nhưng kỳ quái là cho dù hắn gắng hết sức để đuổi theo, bóng lưng đạo sĩ áo lam kia trước sau vẫn cách hắn ba bước, hắn không thể với tay tới Trúc Ninh để kéo nàng lại được...

Ánh nắng ban mai chiếu rọi trên người Trúc Ninh, da nàng như sứ trắng dưới ánh mặt trời, đôi bờ mi khẽ khàng chớp. Nàng chậm rãi mở mắt ra, ánh sáng mặt trời như rọi rõ trong đôi mắt đen sâu thẳm của nàng, khiến lòng hắn không khỏi rung động. Bước chân Thập Lục bất giác chững lại, thấy nàng lại nheo mắt, khe khẽ thì thào: “Tiết xuân tháng ba, thật đẹp.”

Hắn biết, thật ra Trúc Ninh rất thích ánh mặt trời. Hắn cũng biết, biết rõ ràng là nàng rất muốn được đi đầu thai, nhưng mà...

Nhưng mà, nàng đi rồi hắn làm sao đây?

9. Chương 9

Kết thúc

Đạo sĩ áo lam tụng niệm pháp chú, Thập Lục không biết lấy đâu ra dũng khí, nhặt một cục gạch ném vào ông ta, dường như cục gạch ấy đã phá vỡ thứ gì đó, không khí khẽ biến đổi, Thập Lục bổ nhào về phía trước, một tay xiết chặt Trúc Ninh vào lòng, một tay che ánh mặt trời cho nàng. Ở trong lòng ngực Thập Lục, mặt Trúc Ninh từ từ biến sang đỏ, tản ra khói trắng như bị bốc cháy. May mắn chỉ là ánh nắng sớm mai, không bức nỏi tính mạng của nàng.

Thập Lục ôm chặt Trúc Ninh, toan cất bước chạy. Đạo sĩ áo lam túm lấy tay hắn: “Ở chung với cương thi, sớm muộn gì người cũng thiệt mạng.”

“Ta cam tâm tình nguyện!” Thập Lục cậy vào sức mạnh của mình, đẩy đạo sĩ bật ngửa ra sau, hắn vội vàng chạy như điên, vừa hay vào lúc cửa thành mới mở, hắn lao ra khỏi cửa thành, mang Trúc Ninh vào một rừng cây, tay không đào hố, sau đó chôn nàng vào đấy, chỉ chừa lại đầu nàng mà thôi.

Được chôn trong bùn đất, thương tổn trên mặt Trúc Ninh từ từ khép lại, Thập Lục ngồi bên cạnh canh chừng nàng, nhìn thấy nàng không bị nguy hiểm gì mới yên tâm, nhưng nhớ đến vừa rồi khi bị đạo sĩ áo lam kia kéo đi mà nàng chẳng hề giãy dụa, ngay cả lời tạm biệt cũng chẳng thém nói với hắn, thiếu chút nữa nàng đã...

Trúc Ninh mở mắt ra, nhìn Thập Lục: “Ồ, ta còn chưa đi đầu thai sao?”

Thập Lục quay đầu chỗ khác, không để ý đến nàng...

“Thập Lục?”

Thập Lục giận dỗi nhìn về phía xa xa...

Trúc Ninh cũng biết là hắn giận điều gì, nàng nói: “Thực xin lỗi, ta không biết người sẽ tức giận đến thế này... Lần sau ta sẽ không như vậy nữa đâu.”

Nàng nhún nhường nhưng Thập Lục chẳng thêm để ý, hắn quay đầu liếc nhìn nàng, cả giận nói: “Nàng dám bước ra nắng một lần nữa xem! Ta mặc kệ nàng, không thêm ngăn cản nữa!” Nói xong hắn lại hầm hừ liếc Trúc Ninh thêm vài cái, lại cầu nhàu tiếp: “Lần sau hả? Không có lần sau đâu!”

Trúc Ninh chớp mắt nhìn hắn: “Thập Lục, ta phát hiện ra, người bây giờ nói chuyện thật rành mạch, biểu tình cũng phong phú hơn trước đây một chút.” Nghe Trúc Ninh khen, Thập Lục ngẩn ngơ, tức giận tan biến hết lúc nào chẳng hay, hắn gãi đầu, khẽ ngượng ngừng đỏ mặt. Trúc Ninh hơi híp mắt, “Ta nói nè, có phải người thích ta không hả?”

Về mặt Thập Lục mờ mịt trong chốc lát, khi Trúc Ninh nhìn hắn muốn cười, Thập Lục bỗng nhiên nói: “Ta không biết có phải là thích hay không, nhưng mà, nàng là do ta đào ra, nàng là của ta, không ai có thể mang nàng đi, nàng cũng đừng hòng bỏ đi được.”

Trúc Ninh bị sự thổ lộ bất thành linh ấy khiến cho ngây người, nhìn thấy Thập Lục từ từ kề sát mặt hắn vào mặt mình, sau đó cắn lên môi nàng một cái, nói mập mờ: “Sau này, nàng cũng phải cho ta mài răng.”

= = Hết = =

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-dao-huyet>